

Labodi.

Ruska narodna. Priobčil *Brinjos*.

Livela sta starček in starka; imela sta ljubeznivo hčerko in majhnega sinka. — »Hčerka, hčerka!« pravi mati, »midva greva na delo in ti prineseva žemljo, ti kupiva robček in novo krilce: toda biti moraš pametna, skrbno varuj bratca in ne hodi z dvorišča!«

Starši so odšli, a hčerka je pozabila, kaj so ji bili naročili: položila je bratca na tratico pod oknom, a sama je zbežala na cesto, se igrat in poskakovat. Prileteli so pa labodi, zgrabili dete ter ga odnesli na svojih belih perutih.

Prišla je deklica pod okno — a joh, prejoh! — bratca ni nikjer! Letala je sem, letala tja, prebrskala vsak kotiček — vse zaman! Klicala je na vse grlo in točila bridke solze, ko se je spomnila, kaj porečejo oče in mati — toda bratca le ni nikjer!

Prihitela je naposled na širono polje; zableščalo se je nekaj belega daleč na sinjem nebu. Deklica je izpoznala jato labodov, ki so se pravkar skrili za temno lesovje. Slišala je že dostikrat govoriti o teh pticah, da so napravile kako hudobijo in tuintam odnesle celo kakega otroka. Rekla je torej sama pri sebi: »Ti — in nihče drugi — so ugrabili mojega bratca!«

Ubrala jo je torej za labodi. Leti in leti — tam stoji topla pečka.

»Pečka, pečka, povej mi, kod so leteli labodi?«

»Ako poješ košček moje ržene pogače, pa ti povem.«

»Nak, pri nas doma še pšenične ne jem!« — In pečka je molčala.

Deklica leti dalje in dalje — tam stoji jablana.

»Jablana, jablana, povej mi, kod so leteli labodi?«

»Ako sneš eno lesniko, pa ti povem!«

»Nak, pri nas še sladkega sadja ne jemo!«

Leti in let, kar jo noge neso, in prisopiha do mlečne reke; ob njenih bregovih pa je stal ovseni močnik.

»Mlečna reka, močnikovi bregovi, kod so leteli labodi?«

»Pojej mojega ovsenega močnika z mlekom — pa ti pokažem!«

»Nak, pri nas doma še smetane ne jemo!«

Dolgo bi še deklica letala po polju in blodila po gozdu, da ni zagledala na potu ježa. Hotela ga je že suniti stran, a zbala se je, da bi se ne zbodla. Vprašala ga je torej rajša: »Ježek, ježek, nisi li videl, kod so leteli labodi?«

»Viš, tod-le!« je odgovoril jež. Deklica je dirjala zopet dalje — in glej, tu zagleda hišico, stoječo na kurjih nogah in vrtečo se kakor žvrklja. V hišici pa sedi jaga-baba s škrbastimi usti in glinasto nogo. Jaga-baba sedi in momlja — a bratec se igra na klopi z zlatimi jabolki.

Ko ga je sestrice zapazila, se je zmuznila v hišico, zgrabila bratca in zbežala. Toda labodi so zleteli takoj za njo.

Že je blizu nje leteča jata — kam naj se skrije sirota? Teče, teče reka, a ob nji bregovi ovsenega močnika.

»Rečica draga, skrij me, skrij me!«

»Pokusi mojega močnika!« Deklica si ni znala pomagati — in jedla ga je. Reka pa jo je skrila pod skalo na bregu. Prileteli so labodi in zleteli čez njo. Deklica je zlezla iz skrivališča, dejala reki: »Hvala lepa« in hitela, hitela z bratcem zopet dalje.

A labodi so se že zopet vrnili in ji leteli naproti. Kaj naj počne? Tam-le stoji jablana.

»Jablana, jablana mila, skrij me siroto!«

»Ali sneš eno lesniko?«

Kaj se hoče — snedla jo je! Jablana jo je skrila pod vejami in jo pokrila z gostim listjem. Labodi so odleteli.

Deklica je stekla zopet dalje proti domu, a labodi jo vnovič zapazijo in se zapode za njo. Že frfotajo njih silna krila tikoma za njo in jo bijejo že skoro v pleča. Zdajnzdaj ji ugrabijo bratca!

Hvala Bogu, na poti stoji pečka.

»Pečka, pečka, skrij me, skrij me!«

»Ako okusiš moje ržene pogače!« Deklica brzo ugrizne pogačo, skoči v peč ter se skrije v nji z bratcem.

Labodi so krog peči poletavali in poletavali, a ker so videli, da ne opravijo ničesar, so odleteli praznih kril.

A deklica je hitela domov in prišla je še ravno prav, zakaj oče in mati sta se baš tedaj vrnila in stopila čez prag v hišo.

Veter in mornar.

(Po ideji O. Zupančiča.)

*Zapiha veter prav močno,
mornar pa prosi ga lepo:
„Počakaj, mamici samo
enkrat še stisnem prej rokó“.*

*Spet veter u jadra se upre,
on vnovič prosi: „Veter, ne!
Na urtu rože mi cveto,
Bog ve, če jih zalil je kdo.“*

*Ho vrne se na brod mornar,
mu reče veter: „Zdaj pa kar!“
„Na breg naj stopim še enkrat,
svoj kraj bi zadnjič videl rad“.*

*„Pa vendar zdaj odrinem naj!“
„O, vetrček, o, čuj tedaj:
Jaz ti povem samo tako,
od doma iti je hudo!“*

Kazimir pl. Radič.

